

Arrest

nr. 39 938 van 9 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 januari 2010 om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat H. DEPONTHIERE en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 oktober 2008 dient verzoekster van Russische nationaliteit een asielaanvraag in.

Op 18 mei 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster worden geweigerd.

Op 23 juni 2009 stelt verzoekster tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 34 216 van 16 november 2009.

Op 1 juli 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 16 juli 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster worden geweigerd.

Op 20 augustus 2009 stelt verzoekster tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. De Raad weigert zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster bij arrest nr. 35 286 van 3 december 2009.

Op 5 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt.

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 3 december 2009 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel van 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt een exceptie op van gebrek aan belang omdat een eventuele nietigverklaring van het bevel niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoekster.

2.2. Er dient te worden vastgesteld dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend.”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 16 juli 2009 de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster heeft geweigerd. Tegen deze beslissing ging verzoekster in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 35 286 van 3 december 2009 eveneens oordeelde dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus dienden te worden geweigerd.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet anders dan in uitvoering van artikel 75, §2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster noch als vluchteling is erkend noch de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoekster dus geen nut opleveren.

De exceptie van verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

Het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is niet ontvankelijk bij gebrek aan belang.

2.3. Verzoekster is in het verzoekschrift de mening toegedaan dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgeleverd nu zij zich nog in de asielprocedure bevindt en het cassatieberoep ingesteld op 5 januari 2010 bij de Raad van State tegen de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 35 286 van 3 december 2009 nog steeds hangende is. Verzoekster brengt het inleidend verzoekschrift voor de Raad van State alsmede een bewijs van aangetekende zending, in bijlage bij huidig verzoekschrift voor de Raad bij. Verzoekster wijst erop dat zij overeenkomstig artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie en is bijgevolg de mening toegedaan dat zij in België moet kunnen verblijven tot de Raad van State zich heeft uitgesproken over het door haar ingestelde cassatieberoep. Daarenboven houdt verzoekster voor dat een verwijdering van het grondgebied een (verboden) situatie kan uitmaken die valt onder de toepassing van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster is hierbij van mening dat gezien de asielprocedure nog niet werd afgesloten, een onderzoek diende te gebeuren naar een schending van artikel 3 van het EVRM en duidt erop dat het bestreden bevel hierover geen enkele motivering bevat.

2.4. In de nota repliceert verwerende partij dat het feit dat nog een cassatieprocedure hangende is bij de Raad van State geen belemmering vormt voor de effectieve verwijdering van verzoekster uit het Rijk. Verwerende partij duidt erop dat het opstarten van een dergelijke procedure geen opschortende werking heeft zodat de tenuitvoerlegging van de bestreden maatregel hierdoor niet in het gedrang komt en dat evenmin wordt vereist dat verzoekster voor de afhandeling van de procedure aanwezig zou zijn daar verzoekster haar belangen kan laten behartigen door een raadsman. Verwerende partij merkt op dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en/of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verwerende partij duidt erop dat voormelde instanties oordelen over de gegrondheid van de asielaanvraag waar de beroepsprocedure voor de Raad van State niet bij de asielprocedure behoort daar niet wordt geoordeeld over de gegrondheid van de asielaanvraag doch over de correctheid van de procedure. Verwerende partij stelt verder dat het bestreden bevel geenszins inhoudt dat verzoekster niet meer zou beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM. Betreffende de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM stelt verwerende partij dat een schending van voormeld artikel slechts kan worden weerhouden wanneer verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij vermag worden teruggeleid, een ernstig reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verwerende partij stelt bij een theoretische uiteenzetting over artikel 3 van het EVRM en bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State dat verzoekster een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk maakt. Verwerende partij merkt daarenboven op dat zowel uit de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2009 waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster werden geweigerd als uit het bevestigend arrest van de Raad nr. 35 286 van 3 december 2009 blijkt dat verzoekster er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Verzoekster maakt volgens verwerende partij bijgevolg niet duidelijk waarom het bestreden bevel nogmaals dient gemotiveerd te zijn met betrekking tot artikel 3 van het EVRM.

2.5. Verzoekster voert de schending aan van artikel 13 van het EVRM in samenhang met artikel 3 van het EVRM.

Betreffende de schending van artikel 3 van het EVRM voert verzoekster aan dat haar verwijdering van het grondgebied kan leiden tot een (verboden) situatie die valt onder de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

Er dient opgemerkt te worden dat verzoekster om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoekster volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekster bij de loutere stelling dat haar verwijdering van het grondgebied kan leiden tot een (verboden) handeling die valt onder de toepassing van artikel 3 van het EVRM, nalaat deze blote bewering te staven met concrete gegevens. Verzoekster geeft geen enkele verdere uitleg of brengt geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten of aanwijzingen noch bewijzen aan die aantonen dat een terugkeer naar haar land van herkomst voor haar een risico zou inhouden op foltering of onmenselijke behandeling. Zij toont bijgevolg niet aan dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekster in het verzoekschrift tevens aanvoert dat gezien haar asielprocedure nog niet werd afgesloten, er een onderzoek naar een schending van artikel 3 van het EVRM diende te worden gevoerd, dient opgemerkt te worden dat verzoekster bij dit argument de schending van artikel 3 van het EVRM niet aanvoert in het kader van het huidige beroep ingesteld tegen het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 januari 2010 om het grondgebied te verlaten.

In de mate waarin verzoekster bij dit argument kritiek uit gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van haar asielaanvraag, dient opgemerkt te worden dat deze kritiek niet pertinent is als argument om de wettigheid van het thans bestreden bevel te betwisten.

In zoverre verzoekster hiermee bedoelt dat in de bestreden beslissing diende te worden gemotiveerd over een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat.

2.6. Betreffende de schending van artikel 13 van het EVRM voert verzoekster aan dat voormeld artikel het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie voorschrijft en zij bijgevolg in België moet kunnen verblijven tot de Raad van State zich heeft uitgesproken over het door haar ingestelde cassatieberoep.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling stelt dat eenieder wiens rechten welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153.232). Verzoekster roept samen met artikel 13 van het EVRM een schending in van artikel 3 van het EVRM. Aangezien in casu de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden aangenomen door de Raad daar in punt 2.5. van dit arrest wordt vastgesteld dat verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde, dient bovendien in voorliggend geval zelfs niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141.340). Verzoekster kan zich derhalve niet dienstig beroepen op artikel 13 van het EVRM.

Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet kan voorhouden niet te kunnen beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie daar zij zich kon richten tot

de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en zij van deze mogelijkheid bij huidig beroep ook gebruik heeft gemaakt. De afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft immers gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323).

De schending van artikel 13 van het EVRM in samenhang met artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.7. De Raad herinnert er verder aan dat bestuurshandelingen waartegen een beroep bij de Raad van State worden ingesteld, dwingende kracht hebben en tenzij de wetgeving (op de Raad van State) zulks uitdrukkelijk bepaalt, de indiening van een vordering bij de Raad van State de gevolgen van deze beslissingen niet schorst (Cf. A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 8). Het door verzoekster voor de Raad van State ingeleide beroep tegen de voornoemde weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad, heeft geen schorsend karakter en schorst derhalve de tenuitvoerlegging ervan niet zodat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd vooraleer de Raad van State uitspraak heeft gedaan.

Tevens wijst de Raad erop dat de proceduregang voor de Raad van State – die in essentie schriftelijk is – niet inhoudt dat verzoekster persoonlijk aanwezig moet zijn bij de voortgang en terechtzitting zodat niets belet dat de thans door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde procedurele rechten vanuit het buitenland kunnen worden gevrijwaard (zie ook RvS 25 maart 2004, nr. 129.727). Verzoekster kan zich ter terechtzitting immers laten vertegenwoordigen door haar raadsman.

Bijgevolg was verwerende partij, gelet op de gebonden bevoegdheid in het kader van artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gehouden tot het nemen van de bestreden beslissing. Verwerende partij hoefde dus geen rekening houden met het door verzoekster ingesteld cassatieberoep bij de Raad van State.

In het bestreden bevel diende niet verwezen te worden naar de beroepsprocedure voor de Raad van State omdat dit beroep zoals reeds gesteld, geen schorsende werking heeft en omdat de gemachtigde van de staatssecretaris, eens wordt vastgesteld dat de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet toekent, niet anders kan dan toepassing te maken van artikel 75, §2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en aan de vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verwijzing in het bevel naar artikel 75, §2 van voornoemd koninklijk besluit en naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet volstaat bijgevolg als motief.

Het betoog van verzoekster doet geen afbreuk aan hetgeen gesteld in punt 2.1. van dit arrest.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zijn onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET